

THPT Chuyên Lê Thánh Tông

BÀI DỰ THI

NHỚ LỜI BÁC DẠY

Họ và tên : VÕ XUÂN QUỲNH

Lớp : 11 Chuyên Toán

Trường : THPT Chuyên Lê Thánh Tông

Tuổi : 17

Điện thoại : 0905987082

Email : yudinxuanquynh987@gmail.com

HỘI AN, THÁNG 5/2020

Nhớ Lời
Bác Dạy

“Người tài ai cũng có chỗ hay chỗ dở,
ta phải dùng chỗ hay của người và
giúp người chữa chỗ dở. Tư tưởng
hẹp hòi thì hành động cũng hẹp hòi,
thì nhiều thù ít bạn. Người mà hẹp hòi
thì ít kẻ giúp. Đoàn thể mà hẹp hòi thì
không thể phát triển.”

NHỚ LỜI BÁC DẠY

Võ Xuân Quỳnh- THPTC Lê Thánh Tông

Gần nửa thế kỉ đã trôi qua, từ cái ngày mưa bom bão đạn của quân giặc không cách nào chiếm phá đất nước ta, không cách nào quật ngã những trái tim kiên cường của dân tộc, và con người Việt Nam giành được thứ độc lập tự do trả bằng máu của biết bao nhiêu anh em đồng bào. Đó cũng là nửa thế kỉ không nguôi ngoai trước nỗi đau mất Bác- mất đi một vị lãnh tụ vĩ đại, một bậc tài hoa với trái tim yêu nước cuồng nhiệt. Nhưng trong sự nghiệp làm cách mạng vĩ đại của Người, những câu nói, lời dạy, những thi phẩm, bài báo dùng ngọn bút có “thép” làm vũ khí, vẫn luôn còn mãi và tiếp tục soi

sáng cho nhiều thế hệ thanh niên kế thừa. Trong đó có một câu nói mà tôi luôn tâm đắc, một triết lý hay, đẹp về cách sống của con người. Bác đã dạy: “Chúng ta phải nhớ rằng: Người tài ai cũng có chỗ hay chỗ dở, ta phải dùng chỗ hay của người và giúp người chữa chỗ dở. Tư tưởng hẹp hòi thì hành động cũng hẹp hòi, thì nhiều thù ít bạn. Người mà hẹp hòi thì ít kẻ giúp. Đoàn thể mà hẹp hòi thì không thể phát triển”

Và chính Bác Hồ là người đã vận dụng lối sống ấy thuần thực hơn hết thầy, xứng đáng là một tấm gương lớn cho chúng ta noi theo, cả trong cách dùng người, lẫn trong cách đối nhân xử thế. Với tấm lòng nhân ái, khoan dung, một trái tim vị tha, rộng lượng, Người không chỉ làm con dân nước Việt tự hào, mà còn khiến cả bạn bè, kẻ thù phải nể phục.

Trong những năm tháng chiến tranh căng thẳng, Hồ Chí Minh đã sáng suốt nhận ra rằng: Hòa bình là khát vọng không dễ có, nhưng chắc chắn không thể có khi giải quyết mọi tranh chấp, xung đột bằng vũ khí, bom đạn. Muốn có được hòa bình, bản thân chúng ta phải biết tạo ra một nền văn hóa hòa bình mới bằng sự khoan dung, vị tha. Chứ không phải bằng tư tưởng hẹp hòi nợ máu phải trả bằng máu, rằng người Pháp, người Tàu, bọn thực dân đô hộ ta bằng bao nhiêu năm giết chóc là ta phải trả lại cho bằng được. Giả như Người mà thật sự dùng cái lối nghĩ hẹp hòi, nông cạn ấy thì dân tộc ta còn phải chìm trong bể máu bao nhiêu năm, đau khổ bao nhiêu năm nữa và cái bản chất của chiến tranh cũng chẳng còn là vì chính nghĩa.

Nhưng Người không như vậy, cái tính anh hùng và cái tâm, cái tầm rộng lớn làm người lãnh tụ đó đi ngược lại hết thầy các tư tưởng của kẻ thống trị đương thời. Bác Hồ đối xử với các tù nhân Pháp bị bắt như con, cho họ cơm ăn áo mặc và tình yêu bao la của Người. “Các ông giết mười người của chúng tôi, chúng tôi giết một người của các ông. Nhưng cuối cùng các ông sẽ là người kiệt sức”. Phải có cái gì đó mới khiến Bác vững tin trên chiến trường đến nỗi như thế chứ- một lòng tin rằng: “ Người Việt và người Pháp cùng tin tưởng vào đạo đức, tự do, bình đẳng, bác ái, độc lập”. Hay thật!

Hay như trong cách dùng người, thì quả là sự tinh tường của con người lãnh tụ. Người giỏi việc gì thì trọng dụng họ, cho làm việc ấy, không màng tôn giáo, nghề nghiệp, xuất thân, vị thế, và đặc biệt là không màng trong

Đảng hay ngoài Đảng. Người trao quyền cho Huỳnh Thúc Kháng điều hành đất nước trước khi Người sang Pháp, dẫu đất nước đang trong tình thế khó khăn, Người vẫn chọn một bậc nhân sĩ trí thức của triều đại trước, chứ không chọn một Đảng viên cộng sản. Cụ Bùi Bằng Đoàn, Gs. Nguyễn Văn Huyền,..đều là những trọng thần triều trước, đều được giao cho những chức vị cao. Rồi biết bao tấm gương khác như: kỹ sư Trần Đại Nghĩa, giáo sư Lê Văn Thiêm, nhà nông học Lương Định Của, tiến sĩ Đặng Văn Ngữ, giáo sư Tạ Quang Bửu, Tôn Thất Tùng, các đồng chí Trường Chinh, Lê Duẩn, Võ Nguyên Giáp,... đều là minh chứng cho những tinh hoa đã hội tụ dưới thời chủ tịch Hồ Chí Minh do cách dùng người sáng suốt, thấu rõ, là tấm lòng yêu mến người tài của Người.

Mà đạo lý dùng người theo Bác giảng giải là: “Người nào có năng lực làm việc gì thì đặt vào việc ấy. Nếu dùng không đúng, người giỏi nghề thợ mộc thì giao cho việc thợ rèn, người giỏi nghề thợ rèn thì giao cho việc thợ mộc, như thế thì hai người thất bại cả hai”. Quả là một lời dạy sâu sắc!

Nương theo những điều Bác dạy, tôi nhận ra chúng có thể ứng dụng rất nhiều trong cuộc sống mỗi người, đặc biệt là trong một tập thể. Dưới góc độ một học sinh, luôn có rất nhiều hoạt động đòi hỏi phải làm việc theo nhóm; khi đó việc phân chia công việc là điều thiết yếu, quan trọng mà chỉ có “người nào làm việc ấy”- việc họ giỏi và thích, dung hòa tính cách của các thành viên trong nhóm, thì mới có thể khiến nhóm phát triển. Hay xa hơn là trong cách dạy của giáo viên, học sinh ở mức độ nào thì giảng dạy theo mức độ ấy; trong các tổ chức, tập thể, những người đứng đầu phải giúp các cá nhân phát huy được tài năng của riêng họ, tập thể mới đi lên, bền vững, lâu dài.

Trên chặng đường đó, những người đứng đầu, các vị lãnh đạo nên mở rộng tầm nhìn, không hẹp hòi trong suy nghĩ, trong tư tưởng, không để tư thù cá nhân hủy hoại một tài năng, với tấm lòng bao la của vị tha, rộng lượng. Nếu đến được cái đích đó, những lời dạy quý báu của chủ tịch Hồ Chí Minh mới là hiện thực, mở ra tương lai và có ích cho đời. Mà tôi tin đó cũng là thứ mà người khắc khoải mong chờ.

Một cảm xúc kính thươn không nói nên lời trào dâng trong tôi. Ô hay! Người đi rồi nhưng dường như lại vẫn còn trên dương thế mãi, với những lời dạy đã khắc sâu trong trí nhớ và trái tim người Việt. Và có lẽ, Người vẫn sống mãi cho đến đời sau, cả ngàn đời sau nữa. Để nhìn một dân tộc con Rồng cháu Tiên, một dân tộc anh hùng- đã đi lên từ đói nghèo, áp bức, đô hộ, từ những nỗi đau và cái chết để bảo vệ độc lập tự do- như thế nào!